

Reactie van de VNG/gemeentenⁱ op het concept wetsvoorstel Aanpak meervoudige problematiek sociaal domein (Wams)

Hierbij reageert de VNG op het concept wetsvoorstel Aanpak meervoudige problematiek sociaal domein (Wams). De VNG reageert namens de gemeenten, maar individuele gemeenten reageren ook separaat van deze bestuurlijke reactie.ⁱⁱ

In het eerste gedeelte van onze reactie gaan we in algemene zin in op een aantal aspecten van het voorstel. Het tweede gedeelte bevat onze vragen en suggesties per wetsartikel.

Vooraf

Gemeenten hebben vanuit de sociaal domein wetten de opdracht maar ook de wens om “breed” en integraal te kijken naar de problematiek van burgers. De juridische grondslag om de daarvoor noodzakelijke gegevens domeinoverstijgend te delen, te verzamelen en te verwerken ontbrak tot nu toe. Gemeenten hebben zich daardoor in allerlei bochten moeten wringen om mensen met meervoudige problematiek die ondersteuning nodig hebben uit verschillende sociaal domein wetten en/of uit andere domeinen te kunnen helpen. Daarom zijn we blij dat dat de wetgever nu met een voorstel komt waar gemeenten al lang op wachten.

Standpunt

De VNG is de opstellers van het wetsvoorstel erkentelijk voor de zorgvuldige wijze waarop zij de betrokken partijen, waaronder de gemeenten bij de totstandkoming ervan betrokken hebben. De VNG ziet kansen in dit wetsvoorstel dat de coördinerende taak van het college en de daarvoor benodigde domeinoverstijgende verzameling en verwerking en deling van noodzakelijke persoonsgegevens wettelijk verankert. Met dit wetsvoorstel krijgen gemeenten een mogelijkheid om mensen en gezinnen met meervoudige problematiek integrale hulp te bieden. Het wetsvoorstel biedt ook de mogelijkheid om eerder verzamelde (bijzondere persoons)gegevens door college of burgemeester in te brengen in triage- en casusoverleg. De betrokken partijen hebben meer duidelijkheid over wat er wel en niet kan bij het verwerken van de noodzakelijke gegevens. Weliswaar behouden zij de zeggenschap om te bepalen welke gegevens ze met de gemeente, als coördinator, willen delen, maar het is positief dat in het wetsvoorstel een specifieke regeling is opgenomen die het mogelijk maakt dat in urgente gevallen en onder voorwaarden het medisch beroepsgeheim kan worden doorbroken ten behoeve van een integrale en gecoördineerde aanpak. Wij hopen dat handelingsverlegenheid bij partijen hierdoor zal verminderen. We verwachten verder dat het wetsvoorstel een positief effect zal hebben op de samenwerking en ontschotting tussen afdelingen binnen gemeenten. Wel hebben we nog een aantal aandachtspunten die we hieronder toelichten.

Ruimte nodig voor eigen gemeentelijke invulling

Hoewel wij content zijn met de stappen die met dit wetsvoorstel zijn gezet, zijn wij ook van mening dat de wijze waarop het integraal werken in het wetsvoorstel wordt geregeld weinig ruimte laat voor gemeentelijke invulling. Een decentralisatie van taken aan colleges en burgemeesters betekent naar onze mening, dat gemeenten de processen moeten kunnen inrichten op een wijze die past binnen de eigen organisatie en die recht doet aan de doelen van de wet.

Het werkplan

Gemeenten hebben behoefte aan meer toelichting over de status en inhoud van het werkplan. Is het aan te merken als een besluit en kan de cliënt ertegen in bezwaar gaan? Of volgen er na het werkplan één of meer beschikkingen voor toekenning van een maatwerkvoorziening? Het lijkt ons wenselijk dat er sprake is van een integraal besluit waartegen 1 bezwaarprocedure kan worden gevoerd. We zien een behoorlijke overlap met andere “plannen” die de Wmo noemt zoals het ondersteuningsplan, het plan bedoeld in het tweede lid van artikel 2.3.2 Wmo, het verslag van het onderzoek (achtste lid van artikel 2.3.2 Wmo). Ook bij schuldhulpverlening is er sprake van een plan van aanpak. Misschien is het goed om een definitie van het begrip werkplan op te nemen in artikel 1.1.1. Wmo.

Meervoudige/ernstige problematiek

De wetgever neemt het standpunt in dat het niet mogelijk en niet wenselijk is dat er een definitie van het begrip meervoudige/ernstige problematiek in de wet wordt opgenomen.

Het wetsvoorstel geeft wel een duiding van wat meervoudige problematiek kan zijn maar werkt dit niet uit. Gemeenten hebben voor hun eigen houvast behoefte aan meer concrete voorbeelden.

Van de gemeente wordt immers verwacht dat zij in “duidelijke werkinstructies” die afbakening wel maken. Er circuleren in de onderzoekspraktijk echter wel redelijk eenduidige definities van personen en gezinnen met meervoudige problematiek. Een voorbeeld is de definitie van het NJI <https://www.nji.nl/Multiprobleemgezinnen-Probleemschets-Definitie>. Een ander voorbeeld van een definitie is de definitie die door de gemeente Groningen wordt gehanteerdⁱⁱⁱ. Wij kunnen ons voorstellen dat het wenselijk een dergelijke definitie toch in de wet op te nemen.

Daarmee wordt mogelijk voorkomen dat externe partijen ingewikkelde casussen te makkelijk over de schutting van de gemeente gooien.

Meldpunt niet acuut

Op grond van het nieuwe artikel 2.2.5 krijgen gemeenten in het kader van hun OGGZ-taak de opdracht een meldpunt in te richten waar burgers of professionals hun zorgen over een medeburger of client kunnen neerleggen. In de Wmo 2007 werd de OGGZ-taak expliciet genoemd als een beleidsterrein waarop gemeenten naar eigen inzicht en behoefte activiteiten konden ontwikkelen. In de Wmo 2015 is de OGGZ-taak niet meer expliciet benoemd, maar hebben gemeenten nog wel een verantwoordelijkheid op dit terrein. De verplichting tot het inrichten van een meldpunt vult deze verantwoordelijkheid nu concreet in. Het wetsvoorstel constateert dat zeker 80% van alle gemeenten een dergelijk meldpunt al hebben (meestal bij de GGD) en dat er dus geen sprake is van een nieuwe taak die extra kosten met zich mee zal brengen. Wij vinden deze constatering te kort door de bocht. Niet alle gemeenten hebben dus een meldpunt en het is niet zeker dat de meldpunten die er zijn voldoen aan de eisen die nu in de wet worden gesteld..

Het rijk behoudt zich de mogelijkheid voor om met nadere regels te komen voor de inrichting van het meldpunt. Als die AMvB er komt, kan dat leiden tot extra administratieve lasten.

Het is positief dat gemeenten zelf mogen bepalen hoe en waar zij het meldpunt inrichten, maar het wetsvoorstel geeft niet duidelijk weer hoe de melding bij dit meldpunt zich verhoudt tot de melding in het kader van de Wvvggz, een melding bij Veilig Thuis of een melding bij het Wmo loket.

Wij zijn van mening dat meldfuncties zoveel mogelijk met elkaar verbonden moeten zijn om te voorkomen dat ofwel de burger de weg niet kan vinden of dat dezelfde meldingen bij verschillende meldpunten worden gedaan, zonder dat de verantwoordelijken dat van elkaar weten.

Geen toestemming maar instemming

De AP heeft geconstateerd dat toestemming van de cliënt in de toelidingsfase geen grondslag kan zijn voor gegevensverwerking in het geval er sprake is van een afhankelijkheidspositie waarin de cliënt zich bevindt. Daarom gaat dit wetsvoorstel uit van instemming in plaats van toestemming. De hulp moet door de cliënt wel geaccepteerd worden. Hiervoor wordt de term samenspraak gebruikt. Met samenspraak wordt hier bedoeld dat gestreefd wordt naar actieve betrokkenheid van de cliënt. Wij begrijpen het uitgangspunt dat hulp zonder instemming van de cliënt weinig zin zal hebben. Toch vragen wij aandacht voor de situatie van een gezin waar op meerdere gebieden ondersteuning nodig is. Als de cliënt bepaalde hulp weigert, kan andere hulp minder effectief zijn. Bijvoorbeeld jeugdhulp voor de kinderen, wanneer de ouders weigeren hun schulden aan te pakken. Wanneer het college constateert dat er in een gezin van een client sprake is van meervoudige problematiek, maar die cliënt weigert medewerking, is die constatering dan voldoende om toch een werkplan op te stellen waaruit voorzieningen voor de andere gezinsleden volgen?

Perspectief voor de client

Het wetsvoorstel stelt de behoefte van de cliënt centraal en dat is wat gemeenten ook doen. Toch kunnen de nieuwe bevoegdheden van gemeenten bij cliënten ook een gevoel van angst en onzekerheid oproepen in de zin van “wat weet de gemeente allemaal van mij”. Daarom vinden we het belangrijk te benadrukken dat het wetsvoorstel conform de eisen van privacy by design is opgebouwd en enkel grondslag geeft voor het uitwisselen van reeds bij een aanpalend domein beschikbare gegevens en niet voor het ongevroegd verzamelen en delen van nieuwe gegevens; en dat de gegevensuitwisselende partijen de betreffende uitwisseling traceerbaar dienen te registreren. Door de uitwisseling van slechts de noodzakelijke gegevens is voldaan aan de vereisten van data minimalisatie. Bij elke vorm van gegevensuitwisseling dient de cliënt altijd vooraf schriftelijk door het college en/of de betrokken professional geïnformeerd te worden. Hierdoor zullen er geen gegevens over een cliënt gedeeld worden tussen organisaties, zonder medeweten van de betreffende client.

Gemeenten werken er zelfs aan om nog een stap verder te gaan, namelijk het ondersteunen van burgerregie. Om de angst en onzekerheid van de client weg te nemen en de burger meer regie te geven over eigen gegevens, werken gemeenten en VNG mee aan burgerregie dmv vernieuwde informatievoorziening binnen het programma Toekomst gegevensuitwisseling werk en inkomen. De burger krijgt meer zeggenschap over zijn gegevens, weet welke gegevens over hem zijn geregistreerd, heeft correctierecht en heeft inzage in het gebruik van zijn gegevens. Het bieden van een centraal instrument voor transparantie ten behoeve van de burger helpt. Immers de klant weet wat er over hem is geregistreerd en weet wie deze gegevens voor welk doel heeft geraadpleegd en heeft de mogelijkheid dit te corrigeren en kan de toestemming of instemming intrekken.

De cliënt dient immers op te kunnen vragen welke van zijn gegevens binnen de gemeente domeinoverstijgend gedeeld worden en welke domeinen deelnemen aan en/of kennisnemen van het casusoverleg omtrent de situatie van de cliënt en zijn huishouden. Ook zullen de gebruikte gegevens van de cliënt niet langer dan noodzakelijk bewaard worden door de betreffende organisaties en worden zij niet gebruikt voor een ander doel dan het oorspronkelijke doel als ook is opgenomen in de AVG. In dit verband is de communicatie over deze wet naar de burgers toe van belang, en wij vragen u om gemeenten hier tijdig over te berichten.

Verhouding Wet politiegegevens (WPG), Wet gegevensverwerking door samenwerkingsverbanden (WGS), het wetsvoorstel bevordering samenwerking en rechtmatige zorg en het wetsvoorstel persoongerichte aanpak en meldingen over radicalisering en terroristische activiteiten en Wams
Deze wetten worden wel genoemd en hebben raakvlakken met het wetsvoorstel WAMS bijvoorbeeld met betrekking tot de doelgroepen maar het wordt niet duidelijk gemaakt hoe deze wetten/wetsvoorstellen zich verhouden tot de WAMS. In hoeverre is er een volgorde? Is de WAMS naast- of ondergeschikt aan andere wetten?

Administratieve lasten en kosten

De Memorie van toelichting constateert dat het wetsvoorstel geen extra administratieve lasten of kosten voor gemeenten met zich meebrengt, omdat het voorstel nadere invulling zou geven aan bestaande taken van gemeenten. Gemeenten missen de onderbouwing bij dit punt. Een aantal gemeenten werkt inderdaad- ondanks het ontbreken van een wettelijke grondslag - al in meerdere of mindere mate met een integrale toeleiding. Het wetsvoorstel kan voor deze gemeenten een legitimatie van de huidige werkwijze betekenen. Veel andere gemeenten zijn echter terughoudend geweest met integraal werken volgens de 1 gezin, 1 plan, 1 regisseur-methode door de duidelijke standpunten en de onderzoeksrapporten van de Autoriteit Persoonsgegevens (AP) over dit onderwerp. Deze gemeenten hebben niet of nog nauwelijks ervaring met integraal werken en voor die gemeenten kunnen we spreken van een nieuwe taak. Daarnaast wordt er in het wetsvoorstel een nieuwe taak c.q rol van de coördinator geïntroduceerd die het werkplan maakt en bewerkt, verslagen opstelt, bepaalt welke gegevens aan welke partij verstrekt kunnen worden en bepaalt welke partijen bij welk casuoverleg noodzakelijk zijn. Het uitwerken en invoeren van de nieuwe wetsartikelen zal gemeenten de nodige tijd en inspanning kosten. Daarnaast ligt het in de lijn der verwachting dat het voorstel uitvoeringskosten met zich mee zal brengen. Zo zijn onder andere goede informatiekundige voorzieningen nodig om de coördinerende rol van gemeenten en de gegevensuitwisseling tussen partijen betrouwbaar te laten verlopen. Gemeenten zullen daarnaast in meer of mindere mate moeten investeren in het uitwerken van werkprocessen, formats voor werkplannen en zullen uitvoerende medewerkers moeten opleiden om binnen de ruimere mogelijkheden die dit wetsvoorstel hen biedt de juiste afwegingen te maken. Ook de opdracht om een meldpunt niet acuut in te richten is, zoals hierboven aangegeven, niet voor alle gemeenten een bestaande taak.

Wij vragen de minister om tijdig een uitvoeringstoets te laten doen naar de consequenties van het wetsvoorstel WAMS voor de uitvoeringspraktijk bij gemeenten. Als blijkt dat gemeenten niet zonder extra kosten en inspanning aan de opdrachten in de wet kan voldoen, dan is artikel 2 van de Financiële Verhoudingswet van toepassing en moeten gemeenten hiervoor extra middelen krijgen. Indien noodzakelijk, kunnen de uitkomsten van deze uitvoeringstoets worden gebruikt om het wetsvoorstel nog aan te passen voor het naar de Tweede Kamer gaat. Wanneer de besluitvorming van het wetsvoorstel is afgerond en de implementatiefase begint is het van groot belang dat de minister gemeenten daarin (ook financieel) faciliteert.

Domeinen/beleidsonderwerpen die buiten het wetsvoorstel zijn gehouden maar waarop gemeenten wel knelpunten ervaren en meer handvatten willen

Inburgering en IOAW/IOAZ

De nieuwe Wet inburgering (waarvoor inwerkingtreding op 1 januari 2021 is voorzien) wordt niet genoemd in de begrippen “sociaal domein” en “aanpalende domeinen”. De verbinding met de Wet inburgering, die een eigen brede intake kent, is noodzakelijk qua gecoördineerde aanpak, zoals bij multiproblematiek. Immers, het is niet onwaarschijnlijk dat een inburgeraar gedurende zijn 3 jaar durende inburgeringstraject hulp nodig heeft van de gemeente vanuit de Participatiewet, Wet gemeentelijke schuldhulpverlening, Wmo 2015 of Jeugdwet. Een ander argument zijn de raakvlakken (en evt. tegenstrijdigheden (termijnen) tussen het werkplan uit dit wetsvoorstel en het Plan Inburgering en Participatie (PIP) uit de Wet inburgering.

Ook de IOAW en de IOAZ worden niet genoemd. Niet duidelijk is waarom dit voorstel hieraan geen aandacht besteedt. Vooral nu de doelgroep IOAW/Z weliswaar afwijkt van de Participatiewet, maar dit niet per se geldt voor de onderliggende problematiek en ook niet over het principe dat er net zo goed ook maatschappelijke ondersteuning en schuldhulpverlening nodig is.

Ook zijn er duidelijk raakvlakken tussen de Wet sociale werkvoorziening en de overige wetten die dit wetsvoorstel bestrijkt.

Preventie, vroegsignalering en bemoeizorg

De wetgever kiest ervoor om gemeenten geen extra bevoegdheden te geven op het gebied van preventie, vroegsignalering of bemoeizorg. Maar juist bij deze issues zijn soms andere, meer gecoördineerde, werkwijzen noodzakelijk dan in het wetsvoorstel genoemd. Denk hierbij aan de aanpak van hangjongeren, bankslapers, verwarde personen en schoolverlaters. Het college zal daarbij per proces, maar soms ook per beleidsonderwerp of casus de beoordeling moeten maken in hoeverre de verwerking van persoonsgegevens en afstemming/gegevensdeling binnen de gemeente en met andere relevante partijen uit de aanpalende domeinen noodzakelijk en passend is om de burger zo optimaal mogelijk te ondersteunen.

Wij pleiten ervoor dat in dit wetsvoorstel een extra bevoegdheid tot gegevensverwerking gecreëerd wordt, waarmee die breedte wel gevonden kan worden en aangesloten kan worden bij de professionele beoordelingsvrijheid van het college.

Handhaving/opsporing/vervolgning

Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat dit wetsvoorstel geen grondslag biedt voor ruimere gegevensverwerking met het oog op handhaving, opsporing of vervolging.

Wij willen benadrukken dat gegevensuitwisseling voor ons ook van groot belang is in het kader van (de)radicalisering en persoonsgerichte aanpak. Gegevens uit het sociaal domein zijn daarbij vaak cruciaal om tot verantwoorde besluiten en maatregelen te komen, en omgekeerd.

Ondanks dat de aanpak van fraude in het zorgdomein buiten het bereik van dit wetsvoorstel valt, is het belangrijk om aandacht te besteden aan de knelpunten die in dat kader ondervonden worden bij het uitwisselen van informatie, zowel binnengemeentelijk als extern als tussen de verschillende zorgwetten. Tevens zouden we graag zien dat de burgemeester en het college doorzettingmacht verkrijgen om in bepaalde gevallen gegevensuitwisseling te kunnen afdwingen.

Samenloop met Zvw en Wlz

Het wetsvoorstel voorziet niet in een grondslag voor uitwisseling van persoonsgegevens tussen gemeenten en zorgkantoren/zorgverzekeraars of het CIZ. De huidige wetgeving laat alleen toe dat er zgn. DAT informatie wordt verstrekt (dus dat er een Wlz indicatie is) en geen WAT informatie (waarvoor de Wlz indicatie is verstrekt). Bij samenloop van of overgang van Wmo of Jeugdwet naar Wlz, geven gemeenten aan dat de WAT informatie relevant is voor de overdracht en eventuele beëindiging van de opdracht van de zorgaanbieder door de gemeente en dat de DAT informatie onvoldoende is. Gemeenten krijgen geen signaal vanuit het CIZ als een burger met Wmo voorzieningen overgaat naar de Wlz. We zouden graag zien dat de wetgever deze omissie, met onder andere als gevolg dat gemeenten geen zicht hebben op dubbele verstrekkingen, vijf jaar na de decentralisaties eindelijk aanpakt.

Uitwisseling gegevens met de Belastingdienst

Gemeenten willen een intensievere samenwerking met de grote uitvoerders waaronder de Belastingdienst. Ze komen de Belastingdienst tegen in diverse rollen zoals die van schuldeiser bij inwoners. In het kader van vroegsignalering en multiproblematiek willen ze graag informatie en gegevens kunnen uitwisselen met de Belastingdienst. Gemeenten willen direct brede ondersteuning kunnen bieden op de verschillende leefdomeneinen. Op dit moment ontbreekt echter een wettelijke basis hiervoor. De urgentie en noodzaak voor deze wettelijke basis in het kader van schuldhulpverlening wordt nu steeds groter omdat gemeenten een boeg golf aan aanvragen schuldhulpverlening verwachten door het verloop en de gevolgen van de huidige Corona crisis.

Technische vragen en vragen naar aanleiding van specifieke artikelen

Artikel 1.1.1 definitie cliënt

Is de conclusie juist dat een persoon over wie een melding wordt gedaan zoals bedoeld in artikel 2.2.5 ook valt onder de definitie cliënt?

En in het verlengde daarvan: is de status van de melding van artikel 2.2.5 en de melding die een derde partij op grond van artikel 2.3.a.4 doet dezelfde als de melding van artikel 2.3.2. Wmo. En als het antwoord ja is, geldt dan ook dat vanaf dat moment de termijn van in het totaal maximaal 8 weken gaat lopen?

Artikel 1.1.1 definitie van gezinslid

Deze definitie gaat teveel uit van het klassieke gezin op één woonadres, terwijl de praktijk, juist bij multi-probleem huishoudens daarvan vaak afwijkt.

Artikel 2.1.8

Dit artikel vervangt het huidige artikel 5.4.1. en ziet erop dat het college samenwerkingsafspraken maakt met relevante partijen, indien dat nodig is in verband met een individuele casus. Het oude artikel was echter primair bedoeld om de verplichting tot samenwerking en afstemming tussen de gemeente en de zorgverzekeraar op beleidsmatig terrein aan te geven. Komt de noodzaak tot beleidsmatige samenwerking in het nieuwe artikel 2.1.8 wel voldoende tot zijn recht?

Artikel 2.2.5

Het voorgestelde artikel 2.2.5 geeft aan dat het meldpunt bedoeld is om zorgen over het welzijn, de zelfredzaamheid, de participatie of gezondheid van inwoners te melden. De tekst doet vermoeden dat de woonplaats van degene die wordt gemeld bepalend is voor de vraag of het college bevoegd is. Echter geeft de memorie aan dat wanneer de melder geen ingezetene is van de gemeente, maar van een andere gemeente, dat de melder dan wordt doorverwezen en geen persoonsgegevens worden verwerkt.

Artikel 2.3.5 tweede lid

Regelt dat de cliënt geen aanvraag meer hoeft te doen als uit het onderzoek van artikel 2.3a.2 eerste lid blijkt dat er geen werkplan nodig is maar wel een maatwerkvoorziening. Is het onderzoeksverslag dan de basis voor de beschikking?

Artikel 2.3a.1

Op grond van het derde lid van het nieuwe artikel 2.3a.1 behoudt de wetgever zich het recht voor om met een AMvB te bepalen welke (zorg) partijen van wie de cliënt lopende het onderzoek al ondersteuning ontving, bij het gemeentelijk onderzoek betrokken kunnen worden en op grond van welke taak zij betrokken kunnen worden.

Aangezien het hier een individuele casus betreft, zal het van de individuele situatie afhangen welke hulpverleners al bij de cliënt en/of zijn gezin betrokken waren. Wij zien niet goed waarom de wetgever voor die individuele situaties algemene nadere regels zou willen maken. En waarom zou de wetgever daarvoor een limitatieve lijst van hulpverleners willen opstellen? Het gaat er toch om dat in een casus waarbij meerdere hulpverleners ondersteuning bieden, deze ondersteuning goed op elkaar wordt afgestemd. Wie die ondersteuning verleent doet er o.i. dan niet toe. Voorkomen moet worden dat een aanbieder die niet op de lijst staat, niet betrokken zou kunnen worden bij het gecoördineerde traject.

Artikel 2.3a.2 vierde lid sub d en artikel 2.3a.3 vierde lid sub d

In de artikelen 2.3a.3 vierde lid sub d en 2.3a.3 vierde lid sub d staat dat de coördinator die zorgdraagt voor de uitvoering van het werkplan, periodiek het college moet informeren over de voortgang. Het is niet gebruikelijk dat het college op de hoogte wordt gehouden van de voortgang betreffende een casus betreffende één of meer cliënten. Deze ondersteuning is over het algemeen volledig gemandateerd. Er wordt verslag gedaan over geanonimiseerde aantallen. Waarom heeft de wetgever hiervoor gekozen?

Artikel 2.3a.4

Wat is de juridische status van een verzoek van een partij aan het college tot het doen van onderzoek. Kan die partij nog stappen zetten als het college besluit geen onderzoek te doen?

Artikel 5.4.1

In het vierde lid ontbreekt de Wet houdende regels inzake de Regionale Mel- en Coördinatiefunctie Vroegtijdig Schoolverlaten, voor de uitvoering van de RMC-taken. Uit de M.v.t. blijkt dat de RMC taken onder het aanpalende domein onderwijs vallen. Juist bij de RMC doelgroep is vaak sprake van multi-problematiek.

Artikel 5.4.2

In het eerste lid van het nieuwe artikel 5.4.2. krijgt de partij die ondersteuning levert aan een client de ruimte om zelf een afweging te maken of hij de door het college gevraagde gegevens over de gezondheid of gegevens van strafrechtelijke aard wil verstrekken "naar het oordeel van de partij". Gaat dit ver genoeg? Zo kan een aanbieder zich nog steeds op zijn beroepsgeheim beroepen. Wij vinden het nodig dat deze noodzakelijkheid beter wordt gedefinieerd.

Artikel 5.4.3 eerste tot en met derde lid casusoverleg

Kan het college het initiatief tot en het uitvoeren van een casusoverleg mandateren bijvoorbeeld aan een meldpunt of betrokken partij? Kan/kunnen de cliënt en/of zijn gezinsleden aanwezig zijn bij dit casusoverleg? Zijn betrokken partijen wettelijk verplicht aan dit casusoverleg deel te nemen?

In het vijfde lid staat dat de coördinator ook de verwerkingsverantwoordelijke in de zin van de AVG is. De een gezinslid van de client of de mantelzorger kan ook als coördinator worden aangewezen. Betekent dit dan ook dat deze de verwerkingsverantwoordelijke wordt? Indien het antwoord ja is, is onze vraag of deze de verplichtingen die daarbij horen wel aan kan?

Wij pleiten ervoor het verslag (zonder gevoelige gegevens) *wel* aan de deelnemers van het casusoverleg te verstrekken, zodat alle aan het casusoverleg deelnemende partijen weten wat ze moeten doen.

Hoe verhoudt het casusoverleg zich tot het casusoverleg in het Zorg- en Veiligheidshuis?

Artikel 5.4.5 en artikel 5.5.4 bewaren van gegevens

De bewaringstermijn van twee jaar nadat het werkplan is uitgevoerd, wijkt af van andere bewaartermijn in de sociaal domein wetten. De huidige bewaartermijnen van clientplannen in de Wmo bedragen 15 jaar. Waarom is hiervoor gekozen?

De bewaringstermijn van het meldossier is nog korter, namelijk 1 jaar nadat de melding is ontvangen. Die tijd is tekort om zicht te houden op herhaalde meldingen en de frequentie van de meldingen. Wij pleiten voor uniforme bewaartermijnen.

Mogen het verslag van het onderzoek en het werkplan in één dossier bewaard worden?

Betreffende het tweede lid: in de wettekst staat werkplan, maar in de M.v.t. staat verslag van het casusoverleg. Volgens ons moet dit het werkplan zijn.

Artikel 2.4a Jeugdwet, artikel 7a Participatiewet en artikel 3a Wet gemeentelijke schuldhelpverlening

Gaan de termijnen uit de Wmo door deze schakelbepalingen ook voor deze wetten gelden? De Wmo kent een melding. De andere wetten kennen dat niet. Krijgen die andere wetten nu te maken met de meldingsprocedure uit de Wmo als er sprake is van multiproblematiek?

ⁱⁱ De inhoudelijke reacties van de gemeenten Amsterdam, Apeldoorn, Den Haag, Zoetermeer, Gooi- en Vechtstreek, Rotterdam, Tilburg, Breda, Leeuwarden, Groningen en Oost Groningen (gemeenten Oldambt, Stadskanaal, Westerwolde, Veendam en Pekela) en Utrecht en van Divosa zijn meegenomen in deze bestuurlijke reactie,

ⁱⁱⁱ Meervoudige problematiek: de inwoner of het huishouden ervaart problemen waarvoor inzet van een combinatie van ondersteuning vanuit het sociaal domein dan wel een aanpalend domein (schuldhulpverlening of openbare orde en veiligheid) nodig is. Daarbij is er in ieder geval één dienst ingezet vanuit het sociaal domein én is er sprake van samenhang tussen deze diensten en interventies.